

[Kirkeministeren.]

præsteuddannelsen er for øjeblikket, ville være af samme værdi, om man havde en tilsvarende ordning ude over landet. Det er ikke sikkert, man ville kunne finde tilstrækkeligt personale, tilstrækkelig mange, som i udpræget grad havde evner netop for et sådant arbejde. Jeg vil derfor hellere gå en anden vej, som jeg tilsiger den støtte, jeg kan yde, nemlig at der i sogne, hvor der er store sygehuse, ansættes en rigelig kirkebetjening, således at sognets præster kan få tid — ordentlig tid — til at tage sig af dette arbejde, som i høj grad er påskønnet af de syge.

Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der i de senere år er sket en betydelig udvikling i retning af at få dette arbejde ind i mere faste rammer. Flere og flere sygehusbestyrelser yder et beskeden fast årligt tilskud, der gør det muligt at drage byens og egnens præster ind i et turnusarbejde på sygehusene. Dertil kommer, at der i al stilhed er groet noget frem i de senere år, som jeg tillægger den allerstørste betydning i så henseende. Oprindeligt på foranledning af sognepræst Baunbæk i Roskilde blev der nedsat et udvalg vedrørende Roskilde stift for at få etableret et samarbejde mellem præster og læger, navnlig sygehuslæger. Dette arbejde er i tidens løb vokset og er kommet til at omfatte samtlige stifter i landet, og det har vist sig, at disse samarbejdsudvalg mellem læger og præster har været af ikke ringe betydning for en fornuftig kirkelig betjening på sygehusene. Det har glædeligvis vist sig, at der hos landets ledende sygehuslæger har været en stadig stigende forståelse af nytten og nødvendigheden af dette arbejde. Jeg vil håbe, at det kan føres ind i fastere rammer, sådan at det kan blive af rådgivende art for hele dette arbejde, og jeg håber, at det høje ting og dets finansudvalg vil stille sig velvilligt, om jeg kommer og beder om en fri bevilling til dette arbejdes fortsættelse.

Jeg vender mig endelig til det ærede medlem hr. Heilesen, der har fremdraget sagen angående hovedstandsættelsen af Alstrup kirke i Vendsyssel. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Heilesen i, at det er meget beklageligt, at denne sag, som blev rejst allerede i 1941 efter udsættelse

af provstesynet, har haft en så langsom gang, at man først i eftersommeren 1951 har fået begyndt på istandsættelsen af denne kirke. Det er så meget mere beklageligt, som kirken hele tiden har været i stærkt forfald; det gælder ikke mindst dens tag.

Sagen kom første gang herind til kirkeministeriet med en skrivelse fra Aalborg stiftsøvrighed i maj 1942, bilagt med det af det ærede medlem omtalte, af en lokal arkitekt, som ikke havde afgang fra akademiet, udarbejdede forslag; det beløb sig, som det ærede medlem nævnte, til 16 497 kr. Menighedsrådet betegnede selv dette projekt som forslag til en „udvendig, meget nødvendig restaurering af kirken“, og det drejede sig som sagt væsentligt om fornyelse af tag og tagværk. Med forslaget fulgte en opmåling af kirken, som den kgl. bygningsinspektør i sin erklæring af juni 1942 betegnede som forkert; han udtalte, at forslaget i det hele var så utilfredsstillende, at han ikke mente, at det kunne godkendes. Han henstillede, at menighedsrådet henvendte sig til en kirkearkitekt, der var kendt som kyndig på dette område; han nævnte også et navn. Ministeriet fandt herefter ikke at kunne godkende forslaget, som det forelå, og skrivelse herom — og det er meget væsentligt i hele sagen — afgik fra ministeriet i juli 1942. Menighedsrådet og den daværende provst udbad sig dog nærmere forklaring på den kgl. bygningsinspektørs afvisning, og en sådan blev givet samme efterår i en udførlig og meget hensynsfuld erklæring, hvori bygningsinspektøren sluttede med at foreslå, at den lokale arkitekt om muligt allierede sig med en akademisk uddannet arkitekt i en anden af stiftets byer end Aalborg.

Dette skete imidlertid ikke — desuden afgik den lokale arkitekt ved døden —, og ministeriet hørte nu ikke mere til sagen fra juli måned 1942 til foråret 1950, da der kom en ny indstilling fra menighedsrådet, hvoraf det fremgik, at rådet først i 1947 havde henvendt sig til den af den kgl. bygningsinspektør anbefalede arkitekt, der af grunde, som ikke er oplyst i sagen, har brugt 3 år til at udarbejde et nyt forslag. Dette nye forslag — det må jeg meget stærkt understrege — er et ganske andet, og det er langt mere omfattende end det